

„üks soldati naene, kes seäst tulnud, on kett
„muulle rákinud, kostis issa, „maensane on
„saand pililotud, agga se loht, fus meie
„Willem seisnud, taasfund woito. — Urge
„nutke mitte! surrema peame keif! kas läks
„temma eel, ehf meie — kui hing agga rah,
„ho paika saab! ja senna temma mehhe
„hing wist sai, fest mitte wallatus, eggas kur-
„ri nou ainand tedda senna — eggas
„olle maensane tedda põggenemisse peäst mah-
„haldnud — ta surri wöitedes! Wag-
„ga ja pehme suddamega olli ta lapsest sa-
„dik, ja se wois wågga tigge olla, felle pár-
„rast temma wiibhasets sai. Agga kui mees
„oll ta ka, kui mehhe kord tulli, ja kuhho üks-
„ki ei julgend minuna, senna temma läks;
„fest hea suddame tunnistus olli ikka tem-
„ma saatia. Urge nutke sepärrast mitte —
„temma on parreminne asfutud, kui meie
„pattused veel! — Agga kes sedda nutto
„siiski wois feelsa, ja wanna issa muttis
„isse, ehf veel halledam, kui teised.“
Et ful Liso lotus nüüd wågga etsas olli,

siiski se nou, tüdruko põlwe jáda, ei lahku-
nud temimast, ja ta ütles: „egga mul hâb-
„bi fest olle, kui muido innimeste seffa fol-
„ban; ehk mis se naese nimmi parremaks
„teeb, kui armastus sedda ei tösta?“ — —
Agga nüüd olli Liso ühhel lihhaivette teisel
pühhal wanna emmaga firrikus olnud. Ja,
lounat sünd, rákisid nemimad teistele, mis
jutlusfest nende mele jänud — kuida need
kaks jüngrit Emaust, kes ni wågga Jesusse
surma pärast leinasid, ni teádmatta rö-
mustuid said. Ja Liso ütles: „Kéik mo
„werri hakkas lükuma, sedda kuusdes —
„kallis Jummal! nemimad kõndisid temmas-
„ga, ja ei teádnud mitte, et temma isse se
„oll — kui meie omma Willemi fa nens-
„da saaksime nähha!“ Üüs ütles wanna
issa: „ärra te patto, laps, sedda ihhalda-
„des, mis foggoniste ei sunni! sinno uß öp-
„petab, et sa tedda teises ellus nähha saad,
„olgo sul ful fest-armust. Üin on kiek
„pole peál. Agga siiski touseb fa murret
„ja waemast mitto rõõm; Eks olle meie